

Φίλτατε Ἀρσένη,

Ἡ νὰ κάμη κανεὶς ὅταν ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ὅσο θέλει ; Σὰς ἔταξα ἓνα δηγηματάκι καὶ βλέπω ποῦ δὲν προφταίνω παρὰ νὰ σὰς γράψω πάλε ἓνα μικρούτσικο γράμμα. Τί καλὰ ποῦ θὰ εἶτανε νὰ εἶμαστε σὰν τὰνδόνια ! Τραγουδοῦν κ' ἔννοια δὲν ἔχουν. Ἄμα ἀρχίσῃ τὸ τραγούδι, βαστᾶ ὧρες καὶ δὲ σώνεται. Ἐμεῖς θέλουμε κούρδισμα καὶ πολλὰς φορές μῆτε ξέρομε ποῦ ἀφήσαμε τὸ κλειδί. Γυρέβουμε, ψάχνουμε, τίποτα ! δὲν τὸ βρίσκουμε. Ἡ τὸ βρίσκουμε κι ἀξαφνα στέκεται τὸ ρολόγι, δίχως νὰ βλέπουμε τὸ λόγο. Πολεμοῦμε κάτι νὰ κάμουμε, κάτι νὰ γράψουμε, κάτι νὰ τραγουδήσουμε καὶ μεῖς τοῦ κάκου ! χάθηκε τὸ κλειδί, ἔσπασε τὸ ρολόγι καὶ ἀνδόνι μέσα μας δὲν ἔχουμε ποῦ νὰ κελαηδᾷ μοναχό του.

Φοβοῦμαι μὴν ἔπαθα καὶ γὼ κανένα τέτοιο δυστύχημα. Ὅσο κάθουμαι στὴν Ἑλλάδα, δὲ μ' ἀρέσει πολὺ νὰ γράφω. μ' ἀρέσει νὰ σεργιανίζω, νὰ νοίγω τέσσερα τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ κοιτάζω, τέσσερα τὰ φτιά μου, γιὰ νὰ κούω. Πόσα δὲν ἔχει κανεὶς νὰ κούσῃ καὶ νὰ διῇ ! Ὅπου πατήσης, δυὸ κόσμοι ζωντανέδουνε μπροστά σου, ὁ καινούριος μας ὁ κόσμος, ποῦ θέλει μελέτη, ποῦ θέλει ψυχὴ νὰ τὸν καταλάβῃς, κι ὁ κόσμος ὁ ἀρχαῖος ποῦ ἀφῆσε παντοῦ στὴν Ἑλλάδα ἅγια μνημεῖα, ὀνόματα περίφημα. Περίφημα ὀνόματα ποῦ τὰ λέω κι ἀνατριχιάζω ! Μὴ νομίζετε πὼς δὲ μὲ μέλει γιὰ τοὺς ἀρχαίους, πὼς εἶμαι κανένας βάρβαρος καὶ πὼς ἢ ποίησά τους δὲ μὲ λωλαίνει. Πρέπει μάλιστα νὰ σὰς πῶ τί μ' ἔτυχε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὴ λατρεία ποῦ τοὺς ἔχω. Κάμποσο γελοῖο κι ἀφτό. Πήγαινα μιὰ μέρα περίπατο στὸν Κολωνὸ καὶ στὸ δρόμο ποῦ πήγαινα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, θυμήθηκα τοὺς στίχους ἐκείνους, τοὺς ὠραίους, ποῦ λέει ὁ χορὸς στὸν Οἰδίποδα, ὅταν ἔρχεται στὸν ἀργῆτα Κολωνόν. Ἄξαφνα ἀρχισα νὰ φωνάζω δυνατὰ, νὰ φωνάζω τοὺς στίχους καὶ νὰ περπατῶ ἐν' ὁ βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβδατεύει θεατὲς ἀμφιπολῶν τεθῆναις.

Θαροοῦσα πὼς εἶμουνα μόνος κι ἀνοιγα τὴ φωνή μου. Πίσω μου ὅμως ἔρχονταν ἓνας καὶ μ' ἄκουσε. Φαίνεται πὼς μὲ γνώριζε. Τὰ ἐμβδατεύει ἀφτὰ καὶ τὰ ἀμφιπολῶν τοῦ χτύπησαν παράξενα στάφτι καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε κ' εἶπε στὴν Ἀθῆνα.

— Ὁ Ψυχάρης τρελλάθηκε. Μιλεῖ τώρα καθαρέβουσα.
 Ἄλθθεια, καλύτερα ἀπὸ καθαρέβουσα! Κρυσταλλέβουσα
 εἶταν ἐκεῖνη. Ὁ ποιητὴς ὅμως, ὅταν ἔχει στὸ νοῦ του στίχους,
 δὲν πρέπει τίποτα νὰ προσέχη μήτε νὰ τοῦ μέλη γιὰ τὴ μπο-
 ρεῖ νὰ πῆ ὁ κόσμος. Ἔτσι καὶ γὰρ τὸ Σοφοκλή μου καὶ δρόμο!
 Πήγαινα μπρὸς καὶ τραγουδοῦσα.

Εὐίππου, ξένη, τῶσδε χώ-
 ρας ἴκου τὰ κράτιστα γὰς ἔπαυλα,
 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἐνθ'
 ἀλίγεια μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστ' ἀν-
 δῶν χλωραῖς ὑπὸ βασσαῖς.

Τί νόστιμα, τί χαριτωμένα ποῦ κελανδοῦσε ἐκεῖνο τάνδονι!
 Πρέπει νὰ τὸ ξανακούσουμε καμιά μέρα. Πρέπει καμιά μέρα
 κ' ἢ ταλαίπωρή μας ἢ γλῶσσα, ποῦ σὰ νὰ εἶταν ξένη, ἐξόριστη
 καὶ κείνη σέρνεται στοὺς δρόμους καὶ καμιά πόρτα δὲ θέλει
 νάνοιξη μπροστά της, πρέπει μιὰ μέρα νὰ τὴ φιλοξενίση
 ὅλη ἢ Ῥωμισούνη. Μικρὰ πράματα γυρέβει καὶ κείνη καὶ τὰ
 μικρὰ δὲ θέλουνε νὰ τῆς τὰ δώσουν. Τί ζητάει ἢ κακομοῖρα,
 ἢ παραπονεμένη; Ἡ πατρίδα της νὰ τὴ φιλέψη. Πῶς νὰ τῆς
 τάρνηθοῦμε; Ἐλα, ἔλα, νὰ τῆς φωνάζουμε, τῆς καμμένης. Δὲ
 σὲ διώχνουμε πιά: σ' ἀγαποῦμε, σὲ μιλοῦμε καὶ θὰ σὲ γρά-
 φουμε. Ὁ Κολωνός σου ἐσένα θὰ εἶναι ἢ Ἑλλάδα ὅλη.

Τότες, φίλε μου, θάδιῃς πόσο θὰ σὲ τρελλάνη τὸ καινούριο
 μας τάνδονι. Ὅσο μὲ τρέλλανε καὶ μένα ὁ Σοφοκλής! Τότες
 θὰ τὸ χαροῦν οἱ δάφνες, τὰμπέλια κ' οἱ ἐλιές! Τὸ ἔρημο **ἄλ-**
σος θὰ ζωντανέψη, γιὰτὶ μέσα του, ἀνάμεσα στὰ φύλλα καὶ
 στὰ δέντρα, θάκουσθῃ τραγούδι ζωντανό.

Τί ὠραῖα χρόνια ποῦ θὰ εἶναι ἐκεῖνα! Θάχουμε ἄλλη Ἑλ-
 λάδα, θάχουμε καινούριο ἀνδόνι στὴν ἀρχαία μας, τὴν Ἑλλάδα.

Τάνδονι προσμένω νὰ φανῇ. Σὰς γράφω καὶ γὰρ τότες περισ-
 σότερα.

Ὁ φίλος σας
 ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΟ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΝ ΑΝΘΟΣ

Τὸ πρῶτο σά μου ἔδωσες ἐρωτικὸ φίλι σου,
 (Ἄλλοίμονο! τὴ γλήγωρα ἐπέρασ' ὁ καιρὸς!)
 Ἐν ἄνθος εἰς τὸ στῆθος σου πῶς εἶχες ἐνθυμήσου,
 Καὶ πῶς μὲ μέθη τ' ἄρπαξα σὰ νάτον θησαυρός.

